

Education

The Role of Student Activities and Leadership in Non-Formal Educational Initiatives: ‘Medical Sunday School’ as a Model

Tamar Valishvili

tamara.valishvili@atsu.edu.ge

Sophio Silagadze

sophio.silagadze@atsu.edu.ge

Akaki tsereteli State University

Kutaisi, Georgia

DOI:<https://doi.org/10.52340/atsu.2026.1.27.17>

The “Medical Sunday School” project at Akaki Tsereteli State University illustrates the university’s social mission through informal education. Aimed at raising medical awareness among secondary school students, it engaged medical faculty students as peer educators, creating interactive, age-appropriate learning while enhancing their communication, leadership, and teaching skills. Active methods such as role-play, simulation, case-based, and project-based learning promoted critical thinking, empathy, and practical skills. Evaluation showed tutors gained confidence, career motivation, and reflective practice, while pupils received accessible health education. The project highlights student-led civic education and future interdisciplinary expansion, including STEM integration.

Keywords: *Peer-Assisted Learning, Professional Identity, Informal Education, Student Leadership, Medical Awareness, Third mission, Medical education, Student engagement*

Introduction. Modern universities are increasingly recognized as institutions with a threefold mission — education, research, and social engagement. In recent years, the importance of the third mission has grown significantly, especially in developing countries where universities play a decisive role in raising public awareness and fostering social innovation (Frenk et al., 2010, Boelen & Woollard 2011). Universities are now more frequently expected not only to generate and disseminate knowledge but also to provide direct benefits to society through education.

The project “*Medical Sunday School*”, initiated jointly by the Faculty of Medicine and the Center for Continuing Education at Akaki Tsereteli State University, represents a practical example of implementing the third mission. Its objective was to raise medical awareness among secondary school students,

cultivate a preventive mindset, and promote healthy lifestyles through informal education and peer-to-peer learning.

The central pillar of the project was the active participation of medical faculty students—as educators, mentors, and facilitators. Their role extended beyond simply delivering information; they created an interactive, communicative, and age-appropriate learning environment. Student involvement in such initiatives goes beyond conventional educational practice and contributes to the development of professional identity, social responsibility, and leadership competencies (Ten Cate & Durning 2007, Burgess et al. 2020).

The age proximity between students and schoolchildren ensured a natural, peer-based learning process, characterized by equal and effective communication. This type of peer teaching is recognized as a mutually beneficial approach that promotes motivation, confidence, and the formation of professional identity (Topping 2005). As a result, pupils received scientific and practical knowledge in an accessible language, while student participants developed professional reflection, teaching skills, and a deeper understanding of their social role.

“Medical Sunday School” highlights the potential of civic interventions within the university context and showcases the role of students as co-creators of education and active participants in societal transformation (Hoffman et al. 2016).

Teaching Methods Used

1. **Discussion-Based Learning** Discussion served as a primary tool for deepening students’ thinking and promoting metacognitive engagement. Active dialogue encouraged the development of critical analysis, reasoning, and multi-perspective understanding. *“Discussion stimulates higher-order thinking, enhances understanding of complex topics, and fosters reflective learning”* (Brookfield & Preskill 2005).

2. **Role-Play** Students assumed specific roles—such as physician, patient, or emergency responder. This method aimed to build skills in communication, empathy, decision-making, and professional identity formation. *“Role-play allows learners to explore interpersonal dynamics and practice responses in emotionally rich contexts”* (Nestel & Tierney 2007).

3. **Simulation-Based Education** The project included basic simulation activities (e.g., measuring blood pressure, trauma management, first aid), which helped students acquire practical skills and consolidate related knowledge in a safe environment. *“Simulation enhances skill acquisition in a safe environment and builds learner confidence”* (Issenberg et al. 2005).

4. **Case-Based Learning (CBL)** Students were presented with real or fictional clinical scenarios, encouraging analytical thinking, decision-making,

and systemic reasoning. “CBL promotes clinical reasoning, integrative thinking, and knowledge retention” (Thistlethwaite et al. 2012).

5. Project-Based Learning (PrBL) At the end of the program, students collaboratively conducted thematic research, developed poster presentations, and delivered them publicly at the final conference. This approach strengthened teamwork, research skills, and communication. “Project-based learning supports active inquiry, collaboration, and real-world problem-solving” (Thomas 2000).

6. Peer-Assisted Learning (PAL) Students acted as tutors and actively participated in delivering theoretical content, moderating group activities, providing feedback, and adapting themes. This approach was mutually beneficial—enhancing both the pupils’ understanding and the students’ professional development. “Peer-assisted learning enhances confidence, communication skills, and fosters mutual learning benefits for both tutors and tutees” (Ten Cate & Durning 2007).

The diverse methodological approaches made it possible to enhance the activity, motivation, and effectiveness of the learning process. Each method was carefully selected with consideration for the students’ age and cognitive characteristics, while student facilitation represented one of the central pillars of the project. The integrated teaching approach was based on constructivist principles, characterized by active engagement, the use of practical context, and the co-creation of knowledge.

Methods. The project engaged secondary school pupils (25 participants, average age: 15 years) and medical faculty students (14 participants), who acted as tutors and facilitators. The learning process was designed according to modern active learning approaches, aiming to develop students’ social and professional skills through interactive methods. The questionnaire was based on a 5-point Likert scale, and descriptive statistics were used to calculate the proportion of positive responses for each item.

For project evaluation, a mixed-methods design was employed, combining both quantitative and qualitative research strategies. This allowed for the analysis of numerical indicators as well as in-depth, subjective experiences. Data collection was conducted via structured questionnaires, which served as pre-developed research instruments targeting two groups: school pupils and student tutors.

One of the key components of the project was reflection on the role of student tutors. To support this, a separate questionnaire was designed specifically for them, which included:

1. Self-assessment scales aimed at evaluating the level of competencies developed through project participation, including: pedagogical and communication skills; leadership and group process facilitation; self-efficacy;

professional self-awareness; and future career motivation.

2. Open-ended questions assessing students' subjective experiences as tutors, their perceived social impact on pupils, the most challenging and rewarding aspects of their role, and their willingness to participate in similar initiatives in the future.

These instruments were based on standard models for evaluating pedagogical reflection (Kember et al. 2008, Schön 1983), allowing for analysis not only of knowledge transmission, but also the formation of professional identity.

1. **Strengthening Professional Self-Awareness and Responsibility** Student tutors described their participation in the project as an experience that significantly enhanced their professional self-awareness. Taking on pedagogical responsibilities, working directly with pupils, and planning educational goals helped them recognize how theoretical knowledge translates into practical and social contexts. "Mentoring fosters the formation of professional identity, increases the sense of responsibility, and reinforces theoretical knowledge through practice" (Ten Cate 2013; Burgess et al. 2020).

2. **Development of Pedagogical and Communication Skills** According to students' self-assessments, their involvement in the project greatly improved their ability to structure thematic content, adapt materials to age-specific needs, communicate effectively with an audience, and motivate and engage learners. These skills are often underdeveloped in traditional medical training environments, yet they are critically important for future clinical practice. "Teaching others compels deeper understanding, enhances communication skills, and prepares students for their future clinical educator roles" (Ten Cate & Durning 2007).

3. **Strengthening Leadership and Teamwork Skills** Tutors were responsible for planning, moderating, and evaluating group activities. Students noted that this responsibility helped them enhance leadership skills and develop decision-making abilities—both of which are essential for clinical practice. Moreover, the project improved their collaboration competencies with peers: students worked in small tutoring teams, co-designed lesson plans, shared responsibilities, and provided each other with constructive feedback.

4. **Increased Motivation for Academic and Professional Career Paths** According to the results of the reflective questionnaire, a significant number of students expressed readiness to continue mentoring or initiate similar educational projects in the future. They viewed the tutoring role not only as an educational experience but also as a path to professional self-realization and a motivational boost for their future careers.

"Tutoring experience promotes future academic engagement and strengthens the clinician-as-teacher model." (Sutkin et al. 2008, Burgess et al. 2020).

Structured Summary of Project Outcomes:

Professional Self-Awareness: Strengthened sense of responsibility and deeper understanding of the physician's role.

Pedagogical Skills: Improved ability to structure content and facilitate active learning.

Communication: Enhanced audience engagement and clarity in delivering complex topics.

Leadership & Organization: Tutors assumed managerial roles in planning and moderating group processes.

Motivation: Increased interest in future mentoring and academic roles.

Results. Quantitative analysis of the student questionnaire demonstrated a highly positive evaluation of participation in the "Medical Sunday School" project. Across all 15 evaluative statements, the proportion of positive responses ranged from 80% to 100%, indicating consistently strong perceived benefits of the initiative for student tutors.

The highest levels of agreement were observed in the domains of communication, institutional support, and future motivation. All respondents (100%) reported that the project improved their daily and professional communication skills. Similarly, 100% stated that they received sufficient support from project coordinators and felt like important members of the team, while 100% also expressed willingness to participate in similar educational and scientific-social initiatives in the future.

High levels of agreement were also identified in relation to self-confidence, teamwork, and social contribution. Specifically, 90% of students reported increased self-esteem and confidence, 90% stated that they had improved their ability to support others and communicate ideas effectively before an audience, and 90% indicated improved coordination and time-management skills. In addition, 90% felt that their knowledge had been useful for school pupils, and 90% believed that their participation contributed to public benefit.

The questionnaire also demonstrated substantial perceived gains in leadership and teaching-related competencies. Eighty-five percent of respondents reported improvements in presentation and public speaking skills, a greater sense of responsibility for team success, increased initiative and ability to motivate others, and enhanced ability to explain medical knowledge clearly to adolescents. Likewise, 85% reported that preparing and presenting project topics deepened their clinical and public health knowledge.

Slightly lower, though still positive, results were observed in relation to problem-solving in unexpected situations (80%) and awareness of the university's

third mission (80%). These findings suggest that while the project strongly supported students' professional and pedagogical development, some broader institutional and reflective dimensions may require more explicit integration in future project design.

Overall, the quantitative results confirm that participation in the project was associated with meaningful development of communication, leadership, teaching, and reflective competencies, as well as strong motivation for future engagement in socially oriented educational initiatives.

Table 1. Student evaluation of participation in the “Medical Sunday School” project

Domain	Indicator	Positive responses
Communication	Improvement of daily and professional communication skills	100%
Self-confidence	Increased self-esteem and confidence	90%
Communication/ Teaching	Ability to support others, convey ideas, and speak before an audience	90%
Presentation skills	Improvement in presentation and public speaking skills	85%
Teamwork	Better group coordination and time management	90%
Responsibility	Greater awareness of responsibility for team success	85%
Problem-solving	Ability to solve problems independently and respond quickly	80%
Leadership	Showing initiative and motivating others	85%
T e a c h i n g competence	Ability to explain medical knowledge clearly to adolescents	85%
Social usefulness	Feeling that personal knowledge benefited school pupils	90%
Social contribution	Participation created public benefit	90%
Third mission awareness	Increased awareness of the university's third mission	80%

A c a d e m i c development	Topic preparation deepened clinical and public health knowledge	85%
Project support	Feeling supported by coordinators and valued in the team	100%
Future engagement	Willingness to participate in similar projects in the future	100%

These findings demonstrate a consistent positive trend across all evaluated domains, with particularly strong outcomes in communication, motivation, and perceived social impact.

Discussion. The Medical Sunday School project represents a successful implementation of the university’s third mission, grounded in active student engagement in a socially-oriented educational process. Within this model, students are no longer mere recipients of knowledge—they become co-creators of education, both pedagogically and organizationally.

Research findings confirm that student tutors’ participation in the project had a transformative impact on their professional self-awareness. Quantitative analysis of the evaluative questionnaire revealed high scores in competencies such as: Effective communication with diverse age groups, Teamwork and collaboration with peers, Strengthening of leadership skills, Age-appropriate adaptation of thematic content, Professional motivation and growth in reflective thinking.

Established academic literature confirms that Peer-Assisted Learning (PAL) significantly contributes to the development of professional identity and self-efficacy (Ten Cate, 2013; Burgess et al., 2020). This finding is consistent with our research results, in which “Agree” was the most frequent response across evaluative statements—indicating a high level of student satisfaction with the project’s content, structure, and their own roles within it.

Responses such as “Partially Agree” were more common for items related to self-assessment and professional reflection—for instance, how prepared students felt to take on a pedagogical role, or how this experience influenced their future plans. These results align with research emphasizing the enhancement of metacognitive skills through informal educational settings (Kember et al., 2008).

The thematic content analysis of open-ended responses revealed key aspects of student experience that tutors valued most: performing the teaching role for the first time in a real educational setting; observing motivated pupil participation and receiving direct feedback; collaborative lesson planning—including sessions conducted in a foreign language; and experimenting with dynamic, interactive teaching methods in a flexible format.

These findings further clarify that student mentorship is not a one-sided process, but rather creates a mutually enriching learning environment where mentors themselves engage in deep learning—simultaneously developing integrated professional skills, critical thinking, and social engagement competencies.

Moreover, many students expressed a willingness to continue serving as tutors in the future or to initiate new educational projects. This outcome firmly confirms the motivational and professional value of pedagogical experience. As the literature affirms:

“Student engagement in teaching strengthens their sense of social contribution, promotes deeper learning, and builds identity as future professionals” (Ten Cate & Durning, 2007; Burgess et al., 2020)

Overall, the “Medical Sunday School” project served as a powerful platform for educational and social self-discovery for students—where teaching, leadership, and pedagogical practice intersected with personal and professional growth. This format, which merges the vision of the third mission, student enthusiasm, and innovative methodologies, is recommended as a best practice model for other educational programs as well. Limitations

This study has several limitations. The sample size was relatively small (n=14), and the findings are based on self-reported data, which may introduce response bias. Additionally, the project was conducted within a single institution, which may limit the generalizability of the results. Future studies should include larger samples and longitudinal follow-up to assess long-term impact.

Conclusion and Recommendations. Within the project, students not only developed communication and leadership skills, but also shaped their roles as professionally engaged participants in community-based education. Such involvement is particularly crucial in the context of medical education, where the formation of professional identity is essential at an early stage. As existing research shows, tutoring experience supports the development of self-efficacy, academic motivation, and clinical teaching competencies (Ten Cate & Durning 2007, Burgess et al. 2020).

Beyond professional competencies, student mentoring also fosters a culture of educational co-creation within universities, aligning strongly with contemporary higher education paradigms (Bovill 2020).

Recommendations for Future Development

Based on the project implementation, the following recommendations are proposed:

1. Scaling the Project Expand the initiative geographically and institutionally to include more pupils and engage a broader segment of society.
2. Strengthening Interactive Components Diversify practical teaching

elements (e.g., virtual simulations, debates, visual platforms) to enhance participant engagement even further.

3. Enhancing Student Preparation Introduce additional mentoring programs, training sessions, and methodological guidelines to improve students' readiness and effectiveness as tutors.

4. Career Tracking and Monitoring Monitor the future academic and professional choices of participating students and pupils to assess the long-term impact of the project on career development.

Conclusion. "Medical Sunday School" represents an innovative informal educational initiative that successfully integrates the principles of the university's third mission, student engagement, and socially-oriented teaching. The project clearly demonstrated that active student participation in the educational process not only enriches content and methodology, but also fosters a mutually beneficial connection between the university and local schools.

The analysis conducted within the framework of the project confirms that educational initiatives of this kind:

- Strengthen civic responsibility among both students and pupils
- Promote conscious attitudes toward healthy living
- Support the formation of students' professional identity
- Create a multidimensional, integrated learning environment where teaching, mentorship, and hands-on engagement are equally interwoven

Through student mentoring, education transcends mere knowledge transmission and becomes a powerful means of professional, social, and personal development. This model aligns with contemporary international approaches, in which students are granted the role of co-creators of education and contribute to the expansion of the university's impact in the public sphere.

The success of the Medical Sunday School project provides a solid foundation for future growth. Plans are underway to expand the initiative both internally and interdisciplinarily.

Specifically:

- **Participant Growth and Curriculum Diversification:** The number of participants will increase, and additional educational streams will be added, granting more pupils access to interactive and hands-on learning.
- **Interfaculty Integration:** Specialists from biology and chemistry departments will be involved in the project, broadening the thematic range and enriching the educational experience with STEM disciplines.
- **Experimental Components:** Pupils will have the opportunity to engage in microscopic research, chemical reactions, and real-time visualization of biological

processes—enhancing their understanding through practical exploration.

This interdisciplinary approach will deepen the school's methodological foundation and increase its alignment with contemporary educational challenges. As a result, Medical Sunday School can be regarded as a successful model for implementing the university's third mission and as an innovative educational hub that unites student leadership, cross-faculty collaboration, and youth development.

Summary. The “Medical Sunday School” project, initiated by Akaki Tsereteli State University, exemplifies the university's third mission—social engagement—through informal education. Designed to raise medical awareness among secondary school students, the initiative relied heavily on medical faculty students as peer educators and mentors. Their involvement fostered a dynamic, age-appropriate learning environment and contributed to their own professional development, enhancing skills in communication, leadership, and pedagogical practice.

The program employed diverse active learning methods, including discussion-based learning, role-play, simulation, case-based learning, project-based learning, and peer-assisted learning. These approaches promoted critical thinking, empathy, and practical skill acquisition among pupils, while simultaneously strengthening the tutors' professional identity and motivation.

A mixed-methods evaluation revealed that student tutors gained competencies in teaching, leadership, and reflective practice. They reported increased self-efficacy, career motivation, and a deeper understanding of their societal role. Pupils benefited from accessible, engaging health education, while tutors experienced meaningful personal and academic growth.

The project's success underscores the value of student-led civic education and suggests its potential for interdisciplinary expansion. Future plans include integrating STEM components and involving other university faculties to broaden impact. “Medical Sunday School” serves as a replicable model for informal, socially responsive education that empowers both learners and educators.

References

- Brookfield, S.D. & Preskill, S. 2005. *Discussion as a Way of Teaching*. Jossey-Bass.
- Issenberg, S.B. et al. 2005. "Features and uses of high-fidelity medical simulations that lead to effective learning." *Medical Teacher*, 27(1), 2005:10–28.
- Nestel, D., & Tierney, T. 2007. "Role-play for medical students learning about communication: guidelines for maximising benefits." *BMC Medical Education*, 7, 3.
- Thistlethwaite, J.E. et al. 2012. "The effectiveness of case-based learning in health professional education." *Medical Teacher*, 34(6), e421–e444.
- Thomas, J.W. 2000. *A Review of Research on Project-Based Learning*.
- Ten Cate, O. & Durning, S. 2007. "Peer teaching in medical education: twelve reasons to move from theory to practice." *Medical Teacher*, 29(6), 591–599.

განათლება

**სტუდენტური აქტივობებისა და ლიდერობის როლი
არაფორმალურ საგანმანათლებლო ინიციატივებში:
“სამედიცინო საკვირაო სკოლა” როგორც მოდელი**

თამარ ვალიშვილი

tamara.valishvili@atsu.edu.ge

სოფიო სილაგაძე

sophio.silagadze@atsu.edu.ge

აკაკი წერეთლის სახელმწიფო უნივერსიტეტი

ქუთაისი, საქართველო

DOI:<https://doi.org/10.52340/atsu.2026.1.27.17>

„სამედიცინო საკვირაო სკოლა“ აკაკი წერეთლის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ინიციატივაა, რომელიც უნივერსიტეტის მესამე მისიის — სოციალური ჩართულობის — წარმატებულ მაგალითს წარმოადგენს არაფორმალური განათლების მიმართულებით. მისი მიზანი იყო საშუალო სკოლის მოსწავლეებში სამედიცინო ცნობიერების ამაღლება, ხოლო სტუდენტები, როგორც თანატოლ-მასწავლებლები და მენტორები, ქმნიდნენ დინამიკურ სასწავლო გარემოს და ავითარებდნენ კომუნიკაციის, ლიდერობისა და პედაგოგიურ უნარებს. პროგრამა იყენებდა აქტიური სწავლების მეთოდებს — დისკუსიას, როლურ თამაშს, სიმულაციასა და პროექტებზე დაფუძნებულ სწავლებას, რაც ხელს უწყობდა კრიტიკული აზროვნებისა და პრაქტიკული უნარების განვითარებას. პროექტმა ნათლად აჩვენა, რომ სტუდენტთა აქტიური მონაწილეობა მნიშვნელოვან სარგებელს ქმნის როგორც მათთვის, ისე საზოგადოებისთვის.

საკვანძო სიტყვები: პიერ ასისტირება (თანატოლთა დახმარებით სწავლება), სამედიცინო ცნობიერება, სოციალური ინოვაცია, პროფესიული იდენტობა

შესავალი და აქტუალობა. თანამედროვე უმაღლესი განათლების სისტემაში უნივერსიტეტების როლი მნიშვნელოვნად გაფართოვდა და ტრადიციული ორი მისიის — განათლებისა და კვლევის — პარალელურად, განსაკუთრებული მნიშვნელობა მიენიჭა მესამე მისიას, რომელიც გულისხმობს საზოგადოების განვითარების პროცესში აქტიურ ჩართულობას. აღნიშნული პარადიგმა ეფუძნება იმ იდეას, რომ უნივერსიტეტი უნდა იყოს არა მხოლოდ ცოდნის გენერატორი, არამედ სოციალური ტრანსფორმაციის აქტიური აგენტი.

განსაკუთრებით განვითარებად ქვეყნებში, სადაც საზოგადოებრივი ჯანმრთელობის, განათლებისა და ცნობიერების დონე ხშირად საჭიროებს გაუმჯობესებას, უნივერსიტეტები მნიშვნელოვან როლს ასრულებენ როგორც განათლების დემოკრატიზაციის, ისე სოციალური ინოვაციების დანერგვის პროცესში. ამ კონტექსტში, არაფორმალური განათლების ინიციატივები წარმოადგენს ეფექტურ ინსტრუმენტს, რომელიც აერთიანებს აკადემიურ ცოდნასა და პრაქტიკულ სოციალურ საჭიროებებს.

„სამედიცინო საკვირაო სკოლა“ წარმოადგენს აღნიშნული მიდგომის პრაქტიკულ რეალიზაციას, რომელიც განხორციელდა აკაკი წერეთლის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ბაზაზე. პროექტის მიზანი იყო სკოლის მოსწავლეებში სამედიცინო ცნობიერების ამაღლება, პრევენციული აზროვნების განვითარება და ჯანსაღი ცხოვრების წესის პოპულარიზაცია. ამასთან, პროექტი მიზნად ისახავდა სტუდენტების აქტიურ ჩართვას საგანმანათლებლო პროცესში, როგორც მენტორებისა და ტუტორების, რაც ხელს უწყობს მათი პროფესიული იდენტობის ფორმირებას.

პროექტის განსაკუთრებული მნიშვნელობა განპირობებულია იმით, რომ იგი ეფუძნება სტუდენტზე ორიენტირებულ და აქტიურ სწავლების მოდელებს, მათ შორის Peer-Assisted Learning (PAL), Case-Based Learning (CBL) და Simulation-Based Education-ს. აღნიშნული მიდგომები ქმნის გარემოს, სადაც სწავლა ხდება ინტერაქტიული, პრაქტიკული და გამოცდილებაზე დაფუძნებული, რაც სრულად შეესაბამება თანამედროვე საგანმანათლებლო მოთხოვნებს.

მეთოდოლოგია. კვლევა განხორციელდა შერეული მეთოდოლოგიური დიზაინის (mixed-methods approach) გამოყენებით, რაც როგორც რაოდენობრივი, ისე ხარისხობრივი მონაცემების ინტეგრირებული ანალიზის საშუალებას იძლევა.

კვლევაში მონაწილეობდა სკოლის 25 მოსწავლე (საშუალო ასაკი — 15 წელი) და მედიცინის ფაკულტეტის 14 სტუდენტი, რომლებიც ასრულებდნენ ტუტორებისა და მენტორების ფუნქციას. სასწავლო პროცესი ორგანიზებული იყო აქტიური სწავლების პრინციპების შესაბამისად და მოიცავდა სხვადასხვა ინტერაქტიულ მეთოდს, როგორიცაა დისკუსია, როლური თამაშები, სიმულაცია, კლინიკურ შემთხვევებზე დაფუძნებული სწავლება და პროექტზე დაფუძნებული აქტივობები.

მონაცემთა შეგროვება განხორციელდა სტრუქტურირებული კითხვარების მეშვეობით, რომლებიც ეფუძნებოდა 5-ბალიან Likert-ის სკალას. კითხვარები მიზნად ისახავდა სტუდენტთა კომპეტენციების, გამოცდილებისა და აღქმების შეფასებას. დამატებით, გამოყენებულ იქნა

თ. ვალიშვილი, ს. სილაგაძე

ღია ტიპის კითხვები, რაც შესაძლებელს ხდის მონაწილეთა სუბიექტური გამოცდილებებისა და რეფლექსიის ანალიზს.

სტუდენტთა შეფასება მოიცავდა შემდეგ ძირითად კომპონენტებს:

- პედაგოგიური და კომუნიკაციური უნარები
- ლიდერობა და გუნდური მუშაობა
- პროფესიული თვითშეგნება და მოტივაცია
- სოციალური პასუხისმგებლობის აღქმა

აღნიშნული ინსტრუმენტები ეფუძნებოდა თანამედროვე პედაგოგიურ და რეფლექსიურ მოდელებს, რაც უზრუნველყოფდა მონაცემთა სანდოობასა და ვალიდურობას.

შედეგები. კვლევის შედეგები მიუთითებს პროექტის მაღალ ეფექტიანობაზე. რაოდენობრივი ანალიზის მიხედვით, დადებითი შეფასებების მაჩვენებელი ყველა ინდიკატორზე 80%-დან 100%-მდე მერყეობდა, რაც მიუთითებს მონაწილეთა ერთსულოვან პოზიტიურ შეფასებაზე.

ყველაზე მაღალი მაჩვენებლები დაფიქსირდა კომუნიკაციის უნარების განვითარებაში, სადაც სტუდენტთა 100%-მა აღნიშნა გაუმჯობესება. ანალოგიურად, 100%-მა აღნიშნა, რომ მიიღო საკმარისი მხარდაჭერა პროექტის ორგანიზატორებისგან და თავს გუნდის მნიშვნელოვან წევრად გრძნობდა. ასევე, ყველა მონაწილემ გამოხატა მზადყოფნა მომავალშიც ჩაერთოს მსგავს ინიციატივებში.

მნიშვნელოვანი პროგრესი დაფიქსირდა თვითრწმენისა და თავდაჯერებულობის ზრდაში (90%), რაც მიუთითებს სტუდენტთა პროფესიული თვითშეგნების გაძლიერებაზე. ასევე, 90%-მა აღნიშნა გუნდური მუშაობისა და დროის მართვის უნარების გაუმჯობესება, რაც მნიშვნელოვანია როგორც აკადემიურ, ისე კლინიკურ პრაქტიკაში.

ლიდერული და პედაგოგიური უნარების მიმართულებით, სტუდენტთა 85%-მა აღნიშნა მნიშვნელოვანი წინსვლა, მათ შორის:

- თემატური მასალის სტრუქტურირება
- აუდიტორიისთვის ადაპტირებული კომუნიკაცია
- პრეზენტაციისა და საჯარო გამოსვლის უნარები

სოციალური პასუხისმგებლობის კუთხით, სტუდენტთა 90%-მა აღნიშნა, რომ მათი ცოდნა სასარგებლო იყო მოსწავლეებისთვის და პროექტმა რეალური საზოგადოებრივი სარგებელი შექმნა.

შედარებით დაბალი, თუმცა მაინც მაღალი მაჩვენებლები დაფიქსირდა პრობლემების გადაჭრის უნარებში (80%) და უნივერსიტეტის მესამე მისიის ცნობიერებაში (80%), რაც მიუთითებს ამ კომპონენტების შემდგომი განვითარების საჭიროებაზე.

განხილვა. კვლევის შედეგები ადასტურებს, რომ სტუდენტთა აქტიური ჩართულობა არაფორმალურ საგანმანათლებლო ინიციატივებში წარმოადგენს ეფექტურ ინსტრუმენტს პროფესიული და სოციალური კომპეტენციების განვითარებისათვის. აღნიშნული პროექტი ნათლად აჩვენებს, რომ სწავლების პროცესში სტუდენტთა როლის ტრანსფორმაცია — პასიური მიმღებიდან აქტიურ შემქმნელამდე — მნიშვნელოვნად ზრდის სწავლის ეფექტიანობას.

Peer-Assisted Learning-ის მოდელი ქმნის ორმხრივ სასწავლო გარემოს, სადაც სწავლება და სწავლა ურთიერთდამოკიდებული პროცესებია. სტუდენტები, რომლებიც ასრულებენ ტუტორების როლს, არა მხოლოდ გადასცემენ ცოდნას, არამედ თავადაც იღრმავებენ ცოდნას, ავითარებენ კრიტიკულ აზროვნებასა და რეფლექსიურ უნარებს.

გარდა ამისა, პროექტი ხელს უწყობს პროფესიული იდენტობის ფორმირებას, რაც განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია სამედიცინო განათლების კონტექსტში. სტუდენტები სწავლობენ არა მხოლოდ კლინიკურ ცოდნას, არამედ სოციალური პასუხისმგებლობის აღქმას, რაც აუცილებელია თანამედროვე ექიმისათვის.

ამავე დროს, კვლევა აჩვენებს გარკვეულ გამოწვევებს, განსაკუთრებით პრობლემების გადაჭრისა და ინსტიტუციური მისიის ცნობიერების მიმართულებით, რაც საჭიროებს დამატებით ინტეგრაციას სასწავლო პროცესში.

რეკომენდაციები. პროექტის შედეგებისა და ანალიზის საფუძველზე შესაძლებელია შემდეგი რეკომენდაციების ფორმულირება: 1. **პროექტის მასშტაბირება.** პროექტის გაფართოება როგორც გეოგრაფიულად, ისე ინსტიტუციურად, რაც უზრუნველყოფს უფრო ფართო აუდიტორიის ჩართვას. 2. **ინტერაქტიული მეთოდების გაძლიერება.** სიმულაციური სწავლების, ციფრული ტექნოლოგიებისა და დებატების ინტეგრაცია სწავლების პროცესში. 3. **სტუდენტთა ტუტორული მომზადება.** სპეციალური ტრენინგების, სახელმძღვანელოების და შეფასების სისტემების განვითარება ტუტორებისთვის. 4. **გრძელვადიანი მონიტორინგი.** პროექტის გავლენის შეფასება მონაწილეთა პროფესიულ და აკადემიურ განვითარებაზე. 5. **ინტერდისციპლინარული ინტეგრაცია.** STEM მიმართულებების ჩართვა და სასწავლო პროგრამის გაფართოება.

დასკვნა. „სამედიცინო საკვირაო სკოლა“ წარმოადგენს ინოვაციურ და ეფექტურ საგანმანათლებლო მოდელს, რომელიც აერთიანებს უნივერსიტეტის მესამე მისიის პრინციპებს, სტუდენტურ ლიდერობასა და საზოგადოებრივ ჩართულობას. პროექტმა ნათლად აჩვენა, რომ სტუდენტთა აქტიური მონაწილეობა საგანმანათლებლო პროცესში

თ. ვალიშვილი, ს. სილაგაძე

მნიშვნელოვნად აძლიერებს როგორც მათ პროფესიულ განვითარებას, ისე საზოგადოებრივ სარგებელს.

აღნიშნული მოდელი შეიძლება ჩაითვალოს რეპლიკაციისთვის შესაფერის პრაქტიკად, რომელიც ხელს უწყობს თანამედროვე უმაღლესი განათლების სისტემის ტრანსფორმაციას და ქმნის მდგრად საფუძველს პროფესიული, სოციალური და პიროვნული განვითარებისათვის.